

Rellancem ERC

L'any 2003 ERC feia uns bons resultats a les eleccions municipals i, a les eleccions al Parlament de Catalunya, amb 23 diputats, assolí una posició clau per a determinar el Govern de Catalunya. Uns mesos després, al març del 2004, cal dir que en unes circumstàncies molt especials, feia un gran resultat a les eleccions al Parlament espanyol, amb 8 diputats.

I tot això es feia amb un discurs desacomplexadament independentista, radicalment democràtic, de progrés, de noves formes de fer política, d'aire fresc i renovador, de distància de debò respecte als 2 partits hegemònics fins llavors, i, per tant, s'adheria a la causa d'ERC nova gent que veia en el nostre partit una esperança per a millorar la manera de fer política a Catalunya i el futur de Catalunya.

Vull dir, sense cap mena de recança, que aquests èxits van ser mèrit de molta gent, però sobretot de l'actual direcció d'ERC que va saber dissenyar una estratègia encertada i va saber transmetre aquest missatge a la ciutadania.

Amb aquesta força, ERC va prendre dues decisions molt importants:

- la primera fou canviar el Govern de Catalunya i constituir el primer govern tripartit, decisió que sempre em va semblar adient, en clau exclusivament de política catalana. Atesa la manca d'ambició dels darrers governs de CiU, les seves renúncies, les seves pràctiques, la seva eterna estada al Govern, calia, sense cap mena de dubte, fer foc nou, un canvi a Catalunya, una regeneració que havia de liderar ERC al Govern.

- la segona fou que ERC va decidir, també, fer una aliança permanent a Madrid amb el PSOE, amb la confiança que aquest pacte ens portaria a la ja "mítica" estació federal.

És en aquest moment que comença, preses ja aquestes dues decisions, des del meu punt de vista, la pèrdua de rumb de la direcció d'ERC i la desorientació que ens porta al moment actual de "pluja fina", de "patriotisme social", de **desarmament ideològic unilateral**, de lliurament total als interessos del PSOE i, com a conseqüència, a la **pèrdua de suport de la ciutadania**.

Constituït el primer govern tripartit, es van palesar les febleses estratègiques i ideològiques de la nostra direcció, en no saber com traduir tot allò que havíem postulat molts anys en fets concrets de Govern i en no saber prioritzar els objectius bàsics i irrenunciables d'ERC en l'acció d'un Govern que existia per la decisió, per la voluntat d'ERC.

El ja famós *Dragon Kahn* no va ser liderat mai per ningú, ni tenia lideratge intern, no el va exercir mai el President de la Generalitat, ni els líders dels partits van aconseguir que aquell Govern tingués uns objectius clars. Aquell govern era com un cos estrany que els partits que li donaven suport no sabien com mirar, no sabien com tractar i no sabien que n'havien de fer.

En aquell primer Govern, el PSC ja va voler ser hegemònic i imposar el seu ideari de manera total i absoluta, i aquells o aquell, més ben dit, que s'hi va oposar, va ser cessat fulminantment. ERC havia de marcar un terreny de joc, i no ho va fer, havia de marcar uns objectius fonamentals, als quals no podia renunciar, i als quals el PSC, si volia estar al Govern, havia d'avenir-se.

Al primer govern tripartit se li va encarregar una tasca gegantina: a més a més de fer la tasca pròpia d'un govern, i en aquest cas d'un nou govern després d'un quart de segle, fer la gestió dels afers públics, les lleis sectorials corresponents, la representació del País, el bon funcionament dels serveis públics, les inversions en infraestructures: calia fer un nou Estatut, una llei electoral, una llei d'organització territorial i un nou finançament.

Aquestes quatre grans lleis, que havien de ser de gran consens, que necessitaven, l'Estatut i el finançament almenys, un acord amb l'Estat foren, per moltes circumstàncies, un obstacle impossible de vèncer.

La tramitació i negociació de l'Estatut fou per a ERC un tràngol molt amarg, sobretot quan el projecte de llei va arribar a Madrid. Ja a Catalunya vam acceptar, inicialment, un finançament molt dolent, proposat pel PSC, un finançament que no tenia res a veure amb el concert econòmic i que es va millorar amb el pacte amb CIU. L'Estatut aprovat el 30 de setembre pel Parlament de Catalunya no era, per a un independentista, molt reeixit, però ens permetia avançar cap al nostre objectiu. **Hi havia un reconeixement nacional explícit i millorava en molts aspectes la capacitat d'autogovern de Catalunya, amb un finançament millor que l'actual.**

El pacte Mas-Zapatero trenca tota l'estratègia de la direcció d'ERC i l'aboca a una presa de decisions cada cop més difícils d'entendre, que ens fan perdre credibilitat davant dels nostres electors i dels ciutadans en general. Cal recordar el Sí, el Sí crític, el nul polític i el No final, **imposat pels militants en assemblees informatives**, que de manera inequívoca van obligar la direcció a canviar el seu posicionament.

Com tots recordareu aquest primer govern va acabar com el rosari de l'aurora i ERC, **el partit clau**, el partit que el va fer possible, era expulsat, de manera vergonyant, però, alhora, es produïa un fet, per a molts de gran indignitat, com era la permanència en el Govern de desenes d'alts càrrecs i persones de confiança d'ERC, que lluny de marxar van romandre en els seus càrrecs.

Això ens porta al segon Govern tripartit, després d'unes eleccions al Parlament de Catalunya on ERC perd 130.000 vots, eleccions on el missatge ja només parla de catalanisme i que som com som!. No es parla de sobirania, no es parla de radicalitat democràtica, no es parla de cap on vol anar ERC ni cap on vol portar el País.

Es pacta a cuita-corrents un govern que es qualifica de gestió (no hi ha cap govern del món que no vulgui fer gestió), de “polítiques socials” (amb l'espoli fiscal és una quimera fer polítiques efectives de redistribució de la riquesa), de pluja fina, de patriotisme social, de pujar en 30" la bandera espanyola, d'acceptar el dictamen de l'advocat de l'Estat sobre l'Estatut, d'oblidar les essències, d'oblidar la identitat (la catalana), hem d'oblidar les reivindicacions del concert econòmic, de més competències, de més autogovern, en definitiva **hem d'oblidar allò que som i allò que volem!**

La direcció accepta les tesis llargament defensades pels nostres adversaris polítics de contraposar bona gestió i ambició nacional, accepta com a incompatibles les polítiques de construcció nacional i les polítiques socials, accepta la defensa de l'Estatut vigent i la seva aplicació com a objectiu fonamental, diu que la resolució negativa del Tribunal Constitucional no comporta cap variació de les seves decisions o, si de cas, algú improvisa un pla de “desconnexió” amb l'espoli fiscal vigent, la Llei de la dependència vigent i totes les grans infraestructures en mans de l'Estat: aeroports, ports, ferrocarrils i, també, els grans serveis públics com l'educació, sanitat, que es decideixen amb les lleis bàsiques a Madrid. En realitat, parlant de desconnexió, el problema és que alguns dirigents han desconnectat de Catalunya.

La improvisació i la frivolitat de la “desconnexió” o de la proposta de referèndum d'autodeterminació a la mítica calçotada fan que la credibilitat es faci miques cada dia que passa i el desconcert de la militància i dels nostres electors vagin creixent de forma alarmant.

És ben cert, però, que tot això cal vestir-ho i se'ns diu que, fent aquesta política, la penetració d'ERC a l'àrea metropolitana i entre les persones menys compromeses nacionalment serà un èxit esclatant i el nostre rèdit electoral millorarà de manera exponencial i que, amb la perseverança en aquesta pràctica, Catalunya esdevindrà independent sense que ningú no se n'adoni.

La realitat, però, és tossuda i les eleccions municipals recents han demostrat, de manera contundent, que la pèrdua del nostre missatge i les pràctiques polítiques semblants als altres partits ens porten a patir la mateixa dinàmica: pèrdua de confiança dels ciutadans i pèrdua sobretot als llocs on havien de fer-se més visibles els resultats de les decisions de la direcció.

Hem guanyat més àrees de governs municipals i supramunicipals, però, amb una pèrdua de 90.000 vots. **Tenim més poder, però tenim menys suport ciutadà.** Tenim més gent d'ERC que viu del càrrec polític, però tenim menys gent amb il·lusió per treballar per a la independència de Catalunya.

La segona decisió estratègica de la direcció d'ERC va ser l'aliança permanent amb el PSOE, al Parlament de Madrid.

És una aliança total, acrítica, **de franc**, que ens ha portat a donar suport al govern de PSOE en totes les lleis importants, encara que anessin en contra dels interessos de Catalunya: pressupostos generals de l'Estat, Llei de la dependència.

Els pressupostos de l'Estat del Govern del PSOE han estat molt lesius per a Catalunya, atès que tothom està d'acord que les inversions realment executades a Catalunya són les més baixes dels darrers anys, però ERC hi ha donat suport amb entusiasme (vull recodar la frase del ministre Solbes i la correidissa pels passadissos del *Congreso*). Primer se'ns deia que era a canvi del magnífic Estatut i meravellós finançament que vindrien amb l'aliança amb l'esquerra espanyola. Ara ni tan sols se'ns diu res. La Llei de la dependència és un cas clar de llei invasiva de les competències de la Generalitat i és votada pel PP, PSOE i ERC. Com un partit que és independentista pot votar una llei invasiva de les competències del seu País/de

la seva nació? Com un partit independentista, després del dictamen del Consell Consultiu, impedeix amb els seus vots un recurs d'inconstitucionalitat a aquesta Llei? i amb el vot entusiasta de *ciutadanos!*.

El nostre suport incondicional al PSOE, òbviament, no ens ha portat a l'estació federal, no ens ha millorat el finançament, no ens ha comportat un bon Estatut, no ens ha traspasat els aeroports, ni tan sols ens han publicat les balances fiscals!, ans al contrari, ens ha portat el Decret de la 3a hora de castellà, les ínfimes inversions en infraestructures, el desori de les rodalies de RENFE, el caos de l'aeroport del Prat, i un llarg etc: **en definitiva, un tracte només reservat a les colònies més maltractades per les seves metròpolis.**

Aquesta podria ser una petita descripció d'uns fets esdevinguts des del 2003, que, de ben segur, tots vosaltres podríeu posar sobre la taula, augmentar o disminuir, però, tot i que un corrent crític d'un partit existeix per posar en evidència les mancances de la direcció del partit i les seves errades, Reagrupament no vol ser només una veu crítica, vol ser, també, una alternativa real, creïble, generadora de confiança als militants i als ciutadans de Catalunya.

A les persones que hem promogut aquest moviment només ens guia un sentiment: **estimem Catalunya i la volem lliure!!**, no pura, lliure!! i creiem que la millor eina política per alliberar Catalunya és i ha de ser ERC.

No hem militat a cap altre partit que a ERC i no volem militar a cap altre partit que a ERC, però volem una ERC que, sense renunciar al seu passat, encari el futur de Catalunya amb una posició de **força política principal, hegemònica, la força decisiva** que porti a tota la ciutadania a un futur esplendorós, que no pot ser altre que la independència, la plena sobirania com a Estat d'Europa. Només amb la independència, la nostra ciutadania pot aspirar a un benestar similar al dels ciutadans lliures del món occidental. Cap país colonitzat ha pogut, al llarg de la història, donar benestar a tots els seus ciutadans, **atès que l'espoli a que és sotmès només reverteix als privilegiats de la metròpoli.**

Després de l'anunci de la creació d'aquest corrent intern vam veure diferents reaccions: fora de l'àmbit del partit alguns ens van rebre de manera entusiasta (pensaven que volíem dinamitar ERC) i poc després ja veien que no anava la cosa per aquí i ja deien que érem una maniobra de la direcció, van errar. Una part de la direcció deia que anava contra l'altra i també van errar. Altra gent ens va mirar amb el silenci displicent, típic de la progressia

catalana. Altra gent ens va exigir el que no exigeix als polítics professionals: un full de ruta minuciós i per a executar demà mateix.

Però molts militants i simpatitzants ens van veure com una possibilitat de regenerar el partit i rellançar-lo, **com una esperança abans d'estripar el carnet**, com allò que volien sentir i feia temps que no sentien, en definitiva la possibilitat de tornar a sentir l'orgull de ser militant d'ERC.

Avui ens trobem, per primer cop, per engegar un camí que ha de dur ERC a ser la primera força del Parlament de Catalunya, nosaltres no en tenim prou amb “consolidar la tercera posició”, i per a aconseguir que Catalunya, que els Països Catalans, no siguin la darrera nació europea en ser reconeguda com a Estat lliure.

El nostre full de ruta el farem entre tots, ni “som com som”, ni som els més savis, **però farem el camí que han fet totes les nacions que tenen dignitat, coratge i autoestima.**

El nostre partit, ERC, ha d'aprofundir els mecanismes de democràcia interna, ha d'incrementar la seva presència efectiva a tot el territori dels Països Catalans, la nostra presència ha d'esdevenir fonamental a tots els municipis de Catalunya.

Aquestes són algunes de les mesures que us proposo i que ERC hauria de posar en marxa després del proper Congrés Nacional, ordinari o extraordinari, si així ho creieu adient:

-Atès que l'objectiu fonamental d'ERC ha de ser la independència de Catalunya, però que cal fer-lo compatible amb la tasca de governar, el màxim responsable del partit no ha d'estar en el govern ni en cap altra institució. La seva dedicació ha de ser vetllar pel màxim objectiu del partit, que no és altre que aconseguir la plena sobirania de Catalunya, vetllar pel bon funcionament del partit i vetllar perquè **l'actuació de tots els membres d'ERC a les institucions sigui eficient, rigorosa, austera i a l'alçada de la responsabilitat adquirida, davant dels ciutadans de Catalunya.**

-El lideratge del partit només es pot exercir 2 mandats de 4 anys, sense subterfugis de canvis en la denominació del càrrec.

-La permanent del partit caldria que fos ocupada, almenys en un terç dels seus membres, per persones sense cap càrrec polític de representació pública.

-Els empleats del partit no poden tenir cap càrrec de representació al partit.

-Cal convocar, per part de la direcció nacional, almenys una assemblea regional a l'any, amb la participació de militants, on s'informi, es debati i es voti, per part dels militants, tot allò fonamental que formi part de la feina d'ERC al govern, als parlaments i a les institucions supramunicipals.

-El nostre partit ha de donar cabuda a totes aquelles persones que el seu objectiu polític bàsic sigui l'alliberament nacional de Catalunya per vies democràtiques. Mentre Catalunya no sigui un país independent, l'eix nacional ha de ser prioritari sobre l'eix dreta/esquerra; és evident que ERC és un partit que el seu vector resultant està decantat cap a l'esquerra, però ha de encabir moltes sensibilitats, com al llarg de la seva història, amb l'objectiu comú d'avançar cap a l'Estat lliure. ERC no pot restar fent gestió i deixar en mans d'altres el lideratge de la societat cap a la sobirania.

-El partit ha de fer una crida a totes les persones ex-militants, ex-votants, entitats cíviques, moviments polítics que han deixat de donar-nos suport per anar tots plegats a les properes eleccions generals, amb un missatge clarament independentista, de progrés, que tothom torni a veure ERC com el partit referent per a un futur més lliure per a Catalunya.

-Cal, sense cap mena de dubte, un relleu a la direcció del partit, malgrat que en els darrers dies assistim estupefactes a maniobres dignes del millor contorsionisme polític, i no només un "lifting" protagonitzat pels líders que ens han portat a la situació actual de pèrdua de la carta de navegar.

Totes aquestes mesures han de ser fixades, si així ho pensa la militància, en els Estatuts del partit i han de ser d'obligat compliment per la direcció, que ha de potenciar la comissió de garanties com a màxim garant d'aquestes mesures de participació i higiene democràtica.

És segur que tots vosaltres penseu en moltes més mesures que caldrà tenir a punt per al proper Congrés i que ens heu de fer arribar a la pàgina web del Reagrupament.Cat

Tanmateix, a més de pensar partit endins, hem de proposar a la ciutadania tot allò que, com deia abans, ha de fer d'ERC el principal referent polític i autèntic pal de paller del moviment per la sobirania, és a dir, pel benestar, a Catalunya.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya que el seu nord, la seva guia, el seu motor no és altre que l'alliberament nacional, que ja no passa per cap Estatut, que no passa per cap encaix amb Espanya, sinó per una proposta a Europa i al món lliure d'un Estat independent, solidari amb els valors occidentals, integrat en una Europa lliure i democràtica, compromès

amb les llibertats individuals i col·lectives, amb el respecte per la diferència i amb voluntat de cooperació amb tots els estats democràtics del món. ERC ha de liderar la proposta al Parlament de Catalunya d'exercir el dret democràtic a l'autodeterminació i només pactarà amb aquells partits que hi donin suport i aquesta resolució elevar-la a la UE.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya que liderarà una societat on el treball, l'esforç, la dedicació a la feina ben feta, el mèrit i la capacitat, la responsabilitat, han de ser els eixos fonamentals del reconeixement social. ERC serà garant de la màxima igualtat d'oportunitats, però alhora ha de prestigiar la voluntat de superació i l'aconseguint de l'excel·lència en la feina, els estudis, en la funció pública i en tots els àmbits de la vida.

- ERC ha de garantir que treballarà perquè Catalunya esdevingui una nació que s'ocupa dels més necessitats, que procura per assegurar el seu lloc, amb dignitat, en l'escala social, que intenta, quan es possible, el seu retorn a la societat no-dependent. L'ideal d'una societat no és tenir moltes persones dependents, sinó que, amb l'esforç de tots, siguin les menys possibles i cal ajudar les que més treballin, en la mesura de les seves possibilitats, per sortir de la marginació i de la dependència. Les polítiques socials han de cercar la dignitat de les persones i la seva presència en la societat, han de garantir la satisfacció de les necessitats fonamentals de la població en situació d'inferioritat per les seves minusvalideses físiques, psíquiques o socials. La justícia social és un objectiu indefugible per a ERC, així com la redistribució de la riquesa i que els serveis socials i sanitaris estiguin a l'abast de tothom.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya que la llengua catalana, el seu ús, el seu ensenyament, la seva difusió, el seu prestigi social ha de ser un objectiu prioritari, sense embuts ni complexos, ha de ser un objectiu polític de primera magnitud: **s'ha de polititzar la llengua, com a tots els països del món que tenen llengua pròpia**. A tots aquells que ja ens voten i als que ens votaran els hem de convèncer que estimar Catalunya és, també, estimar la seva llengua i les llengües s'estimen quan es parlen i s'engrandeixen. La immersió lingüística és fonamental i cal estendre-la a la secundària i a la universitat la llengua catalana ha de ser la llengua predominant.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya que els seus impostos serveixen per a millorar la seva vida, els serveis públics, els equipaments públics, les infraestructures, els serveis sanitaris, els serveis socials, l'ensenyament, l'abastament d'aigua, el medi ambient, i per tant, ERC ha de continuar exigint el concert econòmic, tot i així i, mentre això no

s'aconsegueix, **ERC no pot donar mai suport a cap govern espanyol que no acabi amb l'espoli fiscal, que no fixi en els pressupostos generals de l'Estat les inversions que pertanyen a Catalunya (18.5% o el que sigui) i que les transfereixi en la seva totalitat al Govern de Catalunya i que sigui el Govern de la Generalitat qui executi en la seva totalitat aquestes inversions** (com molt bé sabeu, mai no s'executen a Catalunya les inversions i el pressupost liquidat és molt inferior, inclús, al pressupostat). Qualsevol pacte a Catalunya ha de comportar unitat d'acció a Madrid per als temes de finançament, autogovern, llengua i cultura.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya la seva seguretat: sense seguretat no hi ha exercici possible de la llibertat. La seguretat de les persones i dels seus béns ha de ser garantida de manera efectiva pel Govern de Catalunya. La seguretat està més present a les societats amb benestar i justícia social, però és ben cert que la policia és una eina imprescindible per a qualsevol societat moderna per a garantir la seguretat dels seus membres. Els mossos d'esquadra han de ser la policia integral del nostre país. ERC ha de vetllar pel seu prestigi, per la seva eficàcia, per la dotació adient de recursos humans i materials, per millorar la seva capacitat i qualitat professional. ERC no ha de permetre el seu menysteniment ni el seu linxament públic per interessos aliens a la seguretat ciutadana. Les societats lliures deleguen en les seves forces policials, amb totes les garanties democràtiques, l'ús de la força quan aquesta és necessària per a la preservació de l'ordre públic i la seguretat ciutadana i això és el que ha de fer la nostra policia. La secció de flors i violes no és, precisament, als ministeris de l'interior.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya la possibilitat d'accedir a un habitatge digne, en condicions assequibles i en un termini raonable. Només amb una política acurada d'alliberament de sòl, on les administracions controlin de manera efectiva la sortida al mercat d'aquest sòl i el seu preu i s'obligui realment a la construcció del percentatge d'habitatge social que marca la llei, és començarà a pal·liar el problema de l'habitatge. Vull reconèixer la feina que s'està fent, i que tindrà els seus fruits, per part del Departament d'habitatge i per la majoria d'ajuntaments, que en els darrers anys fan una autèntica cursa per canviar aquesta situació i millorar les perspectives de futur.

- ERC ha de garantir als ciutadans de Catalunya el millor ensenyament possible a les generacions joves. Quan l'informe Pisa diu que anem a la cua d'Europa i que el nostre jovent assoleix els nivells més baixos quan es compara amb els seus homònims europeus, no

podem respondre que aquí hem apostat per l'equitat. Hem de garantir l'accés a l'ensenyament a tothom, però alhora hem de tenir cura d'aconseguir la màxima qualitat, d'aconseguir l'excel·lència, **no hem d'igualar en els resultats, hem d'igualar en les oportunitats**. L'educació és responsabilitat dels pares i mares, de les famílies, de la societat que ha de transmetre els valors propis de les comunitats que volen una nació pròspera, competitiva i justa, i que no poden defugir aquesta tasca ni la poden delegar en l'Administració. L'Administració ha de posar a l'abast dels ciutadans les eines per a fer-ho factible, ha de possibilitar la formació dels millors mestres i professors, però també els ha de donar l'autoritat per dur a terme la seva feina. L'Administració ha de construir els centres educatius públics que calen, els ha de dotar de manera eficient, i també ha de col·laborar amb l'escola concertada, de gran importància a la societat catalana.

- ERC ha de fer front a un gran problema com és la immigració i ho ha de fer amb propostes clares, lluny del políticament correcte, però inútil des del punt de vista ciutadà. És ben cert que és un problema de gran complexitat, que afecta tot el món desenvolupat, que Catalunya no té competències per posar ordre en aquest embolic en què ens han posat els successius governs espanyols. Catalunya només pot acceptar la immigració amb permís de residència i de treball, tots els immigrants han de signar un compromís d'adhesió als valors de les societats occidentals de democràcia, respecte absolut als drets de les persones, laïcitat pública, drets de la dona i tots aquells valors que han fet de les nacions occidentals les capdavanteres en prosperitat, benestar i justícia social. A Catalunya també s'han de comprometre amb la cultura i la llengua catalanes. **Cal parlar al mateix temps de deures i responsabilitats ciutadanes i de drets, que els han de tenir en tota la seva plenitud quan estiguin plenament integrats des del punt de vista social, laboral, cultural i lingüístic.**

ERC ha de liderar una Catalunya productiva, eficient, competitiva, que inverteixi en infraestructures, en comunicació, en recerca i desenvolupament, capdavantera en innovació, una Catalunya on iniciar o mantenir una empresa no sigui una quimera, que el marasme de normatives no facin inviables les iniciatives empresarials i no ens portin a la deslocalització d'empreses, no ja als països amb costos laborals molt inferiors, sinó, com passa cada dia a l'Aragó, Andalusia, Extremadura o Madrid. Catalunya ha de tenir cura del seu futur energètic i garantir les fonts energètiques i la seva distribució eficient, tan sostenible com calgui, però alhora tan eficient com necessitem.

Com us podeu imaginar avui no hem de fer el programa electoral d'ERC, però sí que hem de

marcar amb aquestes propostes i les que anem acordant, els trets decisius que, al nostre entendre, ens han de definir davant de la ciutadania els eixos fonamentals de la voluntat d'ERC.

Avui som aquí per relançar ERC, el partit que fa 76 anys que encapçala la lluita per les nostres llibertats nacionals. El partit que va defensar Catalunya al camp de batalla contra el feixisme i que ha donat al nostre país els moments de major glòria nacional des del 1714. El nostre partit, que en els últims temps ha vist com una estratègia sense cap ni peus pervertia l'essència del seu missatge, de la seva ideologia, fins deixar-lo gairebé irreconeixible. El partit que tots i totes els que som aquí i molts que no hi són, redreçarem. I amb el relançament d'ERC vindrà el relançament de Catalunya, que ERC liderarà cap a la plena sobirania.

Ja per cloure, tan sols us voldria recordar, parafrasejant-les, unes paraules del president d'Estats Units, John Fitzgerald Kennedy: "No et demanis què pot fer Catalunya per a tu, sinó què pots fer tu per a Catalunya". I aquesta coneguda frase m'ha fet pensar en l'acabament del poema de Joan Oliver / Pere Quart: "**Versos elementals als catalans de 1969**":

**"Catalunya, València, les Illes,
la Gran Catalunya,
amb la gent i la terra i la llengua,
i el passat i el present
i el futur que ens espera,
bo o dolent, infal·lible!**

**Tot depèn, sapiguem-ho!
de la fe, de l'amor,
de les obres.
Tot depèn de nosaltres.
Tot depèn, sobretot, de vosaltres:
els joves!"**

Visca Catalunya!! Visca Catalunya lliure!!!

Joan Carretero i Grau
Barcelona, 30 de juny del 2007